

Rektors julehilsen 2020

Kong Svein og hans kongerike

Det var en gang en konge som het kong Svein. Han var konge over et lite, men svært pent, rike. Riket besto av fine bygg, nesten som et slott å se på. Slottet, eller borgen, sto midt i et stort og flott uteområde, en park nærmest å regne. Fra denne parken var det kort vei til både sjø og skog. I dette riket,- i kunnskapens borg, bodde altså kong Svein.

Kongen hadde mange barn, - svært mange barn. Det vil si, han hadde ingen barn, men fikk låne 332 små og store prinser og prinsesser hver eneste dag. Og kongen kjente det som om de var hans egne, - hjertet hans hadde nemlig plass til det.

Kongen gledet seg til hver dag med barna. Ingen dag var kjedelig, og alltid var det noe å finne ut av. Hver dag var som å åpne et skrin med ukjent innhold, og noen ganger så spratt det troll opp av skrinet. Men kongen var forberedt på det også, og løste oppgavene så godt han kunne.

Men kongen var ikke alene om å løse oppgavene, - må vite! Som i alle riker, og til alle tider, hadde kongen gode hjelpere. Han var selv som Espen Askeladd, - han som hadde så mange gode hjelpere at han klarte å erobre kongsdatteren og halve kongeriket. Kong Svein trengte hverken kongsdøtre eller kongeriker, men hjelp trengte han sårt. Kongen kunngjorde nyheter og lyste etter folk som kunne tjene i kunnskapens borg, sånn i ny og ne på kirkebakken. Mange søkte da tjeneste hos kongen. For å få arbeid, så måtte de gjennom harde prøvelser. Kun de beste slapp gjennom kongens lure oppgaver og kongens ord. Både tale, ord og spørsmål var krokut og lei, vrien og vrang. De måtte svare på mangt og mye, stort og smått, for kongen hadde lært å være vrang av prinsessen som ingen (utenom Askeladden) klarte å målbinde.

Som nærmeste hjelpere, adjutanter, hadde han flere grepa kvinnfolk. De kunne det meste, - hadde gått i god lære i fjerne kongeriker, og noen hadde gått i lære hos kongen selv. De slet alle så svetten silte, og de sparte seg ikke, og på den måten kunne kongen riktig slappe av noen ganger, - han begynte jo å dra på åra, - kong Svein. Og da han ba den ene jomfruen etter den andre om hjelp eller om å løse oppgaver, ja, så stilte de opp, alle som en! Og de arbeidet sammen, en for alle og alle for en!

Hver av disse jomfruene var som trollkvinner å regne, og når de kastet sine besvergelses over folk og fe i kongeriket, ja, da kunne ingen si dem imot. Hver av disse hadde sine folk som de måtte følge med og følge opp, og følge til og følge fra, og det gikk så bra. Etter hvert ble de så gode til dette, at de som hadde ansvaret for at barna lærte og lekte og sang og lo, ja, de kunne klare seg nesten helt på egen hånd. Og på den måten gikk alt som det skulle, og kongen klappet seg på magen sin, og sa: Nå går kongsgården godt! Ho-ho-ho!"

Men plutselig, en dag i mars, i den første vårmåned, da skjedde det noe som ingen hadde kunnet spå. Kongeriker over hele kloden stengte, og kong Svein satt nesten mutters alene på sitt store slott. Han gråt og hylte, og dro seg i sitt grå hår!! "Hvor er barna mine? Jeg savner barna mine!!" Et fryktelig virus hadde inntatt kloden, og Norge med. Og ute på den trygge, fine kongsgården til kong Svein var det stille, stille, stille.

Hva skulle han finne på? Nå var gode råd dyre! Han søkte både nært og fjernt, men det var lite å hente. "Vi må da kunne åpne skolen for noen, eller hva?" Kongen og trolljomfruene la kloke planer sammen, og etter hvert kom et par modige barn, en prins og en prinsesse. For en stas det var. Foreldrene deres var ute i krigen mot viruset, og derfor kunne kongen og hans medhjelpere passe dem mens krigen pågikk. Snart kom det flere barn til, og kongen måtte tilkalle flere hjelpere, og modige menn og kvinner kom lydig tilbake til slottet. For en innsats de la for dagen! Hurra for gode hjelpere! Etter noe tid kunne alle barna komme tilbake til kongsgården, og da var alle gode hjelpere på plass. Barna måtte være sammen på en ny måte, på militær måte, i kohorter som seg hør og bør. Da kunne alle være nesten helt trygge på at viruset ikke slapp til.

Sommeren nærmet seg, og fremdeles pågikk krigen mot kjempeviruskjempen Covid19. Huff og huff for den som ble rammet, -sykdom og død kunne følge den stygge kjempen. Verst av alt, kjempen var bitteliten, så liten at man ikke kunne se den, men en kjempe var den likevel, for ingen fikk has på den. Heldigvis var den ganske snill med barn, så litt etter litt, med mye slit og mye regler og masse vask og orden og flinke folk, så kom kongeriket til en ganske god og nesten normal hverdag igjen.

Barna lærte mye! De hadde fått kjennskap til ny måte å lære på. En vidundermaskin som kunne nesten alt, ja den kunne nesten tenke selv, -den fikk elevene lære seg å bruke. Den maskinen hadde knapper å trykke på, og den kunne både sende bilde og skrift fram og tilbake. Den kunne fortelle historier, og den kunne lære barna språk, og om kropp og sjel, ja faktisk det meste. Men det måtte styres av flinke PSH-ere. PSH betyr Pedagogisk superhelt, og det hadde jo kongsgården mange av. Og sånn gikk nu dagen!

Det ble sommer og mange fridager, som de aller fleste tilbrakte trygt og godt i fedrelandet. Kongsgården stengte som vanlig for at den ivrige og flinke bøttéballetten skulle få svinge seg med såper og kluter, med koster og sprit og alt som var. På den måten skulle viruskjempens vaskes ut og bli til intet. Og du verden så rent og fint det ble.

Høsten kom, nye barn startet sitt lange liv i kunnskapens borg. Den fryktelige fienden var ikke nedkjempet, men i kongsgården sydet det av liv. Det sydet av liv, læring, lyst og lydighet. Det meste var bra, og de fleste mål som kongen og hans medhjelpere hadde satt seg, var nådd. Ikke alle var like lydige, og noen måtte av og til erte andre. Kongen hadde utlovt en belønning dersom alle var snille med hverandre, og belønningen var at barna skulle få se kongen med blått hår. Men kongens hår var og ble like grått som før. Kongen hadde fargen klar, i tilfelle akutt 100 % snillhet! Kanskje kommer kongehåret til å bli blått i det nye året?

Kongen kjøpte inn en vidundermaskin til hvert av sine kjære barn, unntatt de minste. Men om litt skal også de minste få, og det gleder kongen seg til. Det er da bare rett og rimelig, tenkte kongen.

Det var ikke bare de voksne som har gått gjennom prøvelser. Barna måtte også gjennom noen i løpet av et år. Det ble strukket og øvd, prøver og kartlegginger ble avholdt, og da kunne kongen og hans folk granske og lure og finne ut av hva barna kunne og ikke kunne. Kongen ble ganske fornøyd. Han tenkte nok med seg selv at litt mer øving, og litt mer innsats, og litt mer lyst til å få det til, kunne ha fått gode resultater enda bedre, men frykten for viruskjempen har nok litt av skylden.

Kongen så at året gikk mot slutten, og han var fornøyd med rikets tilstand. Han hadde gode, rause og flinke folk i alle ledd innom sin kunnskapsborg. Borgen hadde omsorgsfulle voksne, unge voksne, voksne unger, barnslige voksne og voksne barn. Slottet hadde alt og mer til. Kongen stolte på sine folk og sine barn, og var umåtelig stolt over alle sammen. Han takket for innsatsen, for gleden, for pågangsmotet, for å aldri gi opp, for gode smil og gode avstandsklemmer, og sendte mange kyss og klemmer tilbake.

Han takket for foreldrenes støtte og hjelp, og takk for at han får passe barna deres. En stor takk rettet han til de foreldrene som tar imot meldinger om egne barns uheldige krumspring med store hjerter og klokskap. Han takket de som sitter i styre og stell av borgen (FAU og Driftsstyret), for de gjorde sannelig sitt for å hjelpe til. Mye ble endret, men jammen har det gått seg til. Det var mange gode møter i året som gikk! Kong Svein sa seg fornøyd med både samarbeid, og at praten var både lett og ledig. Han gledet seg til fortsatt samarbeid.

Kong Svein måtte også rette en takk til de som hjalp til og sørget for god helse hos barna, og de som gir gode råd når barn hadde det vanskelig, de måtte han også takke.

Kong Svein sa takk og atter takk, og ønsket gode juleferiedager og et godt nytt år, og så sendte han alle av gårde til julemat og juledrikke og smågodt og storgodt. Og har de ikke forspist seg etter feriedagene, så kommer de vel raske og friske tilbake til nytt år, til nye muligheter (for blant annet blått hår og skyhøy motivasjon), og til kunnskapsborgen Bygdøy skole 4. januar 2021.

Klem og god jul fra rektor Svein

PS! Skolen har fått julegaver hele året gjennom av "nisser" som kaller seg Bygdøy skoles venner. Hipp hurra. og alle hjerter gleder seg og tusen, tusen takk!